

WOENSDAG 16 JUNI

De prijs dezer Courant, die geregeld vijfmaal 's weeks wordt uitgegeven, en wel op Zondag, Dinsdag, Woensdag, Donderdag en Zaterdag, is f 5 in de drie maanden. —

De prijs der Advertentiën is, van een tot vijf regels f 1.00, en voor elken regel daarboven 20 centen, behalve 35 centen zegelrege, voor elke plaatsing.

Buitenlandsche berigten.

TURKIJE.

Konstantinopel, 26 mei. Volgens berigten welke men hier uit Caudia ontving, was de Kapudan-pacha den 16den dezer met zijn smaldeel te Suda aangekomen, en had hij onverwijd de noodige maatregelen tot blokkering van het eiland en ontscheping der troepen genomen. (K. Z.)

RUSLAND en POLEN.

St. Petersburg, 5 juni. Z. M. de Keizer is eergisteren uit Moskau alhier teruggekeerd.

De dagbladen maken melding van een tweede begenadigings-besluit, waarbij Z. M. bepaald heeft 1°. Voor alle veroordeelden tot de doodstraf; zonder uitzondering, zal deze straf in levenslange strenge gevangenschap veranderd worden; 2°. Alle veroordeelden tot correctionele straffen, namelijk tot hechtenis in tuchthuizen, tot opsluiting in de gevangnissen, tot geldstraffen of tot lichamelijke tuchting, zullen geheel begenadigd en van zoodanige straffen bevrijd worden; 3°. echter worden van de begenadiging, in het vorig artikel vermeld, uitgezonderd: de tot hechtenis in het tuchthuis veroordeelden; wegens valsche munt, wegens diefstal, wegens bedriegelijke handelingen en vervalschingen; wegens valsche aangifte betrekkelijk het begaan van zware misdaden, wegens bewuste heling, koop en verkoop van gestolen zaken; wegens deelname aan gewelddadigheden; wegens deelneming aan pogingen tot moordslag; wegens brandstichting; wegens het verleiden van krijgslieden tot desertie of van rekruten tot verbergung, of wegens medewerking tot zulke overtredingen, alsmede wegens verbergung van deserteurs, enz. (P. S. Z.) Veel blijft er dus, eigenlijk niet over.

PRUISSEN.

Keulen, 12 juni. Men verneemt dat de groote spoorweg-tunnel bij Königsdorf (420 roeden lang, 22 voeten hoog en breed) buiten kijf het grootste en moeilijkste werk aan den Rijn-spoorweg, gelukkig voleindigd is, en dat morgen, zondag, de eerste rit door de geheele lengte van den tunnel plaats hebben zal. Nu dit reusachtig werk, over welks mislukking vroeger maar al te vaak de fabelachtigste geruchten werden verspreid, gelukkig voltooid is, mag men met zekerheid hopen dat de opening der geheele ijzerbaan tuschen Keulen en Aken, binnen weinige maanden, in alle geval nog in het komende jaargetijde, gereed zal. (K. Z.)

ENGLAND.

Londen, 12 juni. Het Hoogerhuis heeft, op voordragt van den bisschop van Llandaff, het ontwerp van wet, waarbij de verkiezing van belijders der Israëlitische godsdienst tot parlementsleden mogelijk zou worden gemaakt, met 98 tegen 64 stemmen verworpen. De bisschop van Londen en andere hooge geestelijken, die van oordeel waren dat de goedkeuring van zoodanige wet in strijd met den eerbied voor het christendom wezen zou, hebben echter tevens hunne hoogachting voor vele Israëliten, als vlijtige en brave leden der burgerlijke maatschappij, aan den dag gelegd.

In dat Huis heeft de graaf van Wilton den minister van binnenlandsche zaken gevraagd, of het waar was dat bij eene volksvergadering te Manchester 11 personen gewond waren, en dat 3 magistratspersonen het volk op eene oproerige wijze toegesproken hadden. De minister gaf een ontwijkend antwoord, maar beloofde nauwkeurig onderzoek omtrent het voorgevallene te zullen doen.

— Lord Minto, bewindvoerder over het zeevezen,

is eergisteren in hetzelfde Huis aangevraagd of het bestaande berigten oopens het lot van de stoomboot *President* had, waaromtrent weder allerlei geruchten in omloop waren. Genoemde lord heeft zulks ontkennend beantwoord, en zich terens beklaagd dat men, door beurs-speculatiën gedreven, tegen de menscheijkheid aan, geruchten verzon en verspreide oopens het lot van het zoo betreunde wegblijven van den *President*.

FRANKRIJK.

Parijs, 12 juni. Blijkens telegrafische dépêche, den 4den dezer van Mostaganem afgezonden, heeft de expeditie, na onderscheiden voordeelige gevechten, den 25den mei Tekedempt ingenomen en vernield; die stad was door de inwoners geheel verlaten. De togt naar Mascara is daarop voortgezet, en het garnizoen dezer plaats met drie bataljons versterkt. Vijf à zesduizend Arabieren hebben, in de bergengte van Akbet-Kreda, de achterhoede aangevallen, maar een verlies van tussehen drie- en vierhonderd man geleden, terwijl de Franschen slechts tien dooden en vier en vijftig gekwetsten tellen. Het geheele verlies der kolonne, die den 3den dezer te Mostaganem is wedergekeerd, bedraagt twintig dooden, en het getal der gekwetsten twee en tachtig.

Eene andere dépêche, die door de duisternis is afgebroken, houdt in dat de kolonne onder den generaal *Baraguay d'Hilliers* den 2den te Blidah is wedergekeerd, na Boghar en de omliggende landstreek verwoest te hebben, en zonder ergens op haren togt door de Arabieren verontrust te zijn. Zij zou den 10den op nieuw te veld trekken. De hertog van Nemours bevond zich den 6den weder te Algiers.

BELGIE.

Brussel, 13 juni. In de maand maart jl. had de minister van binnenlandsche zaken de kamer van koophandel te Luik verzoekt hem haar gevoelen te doen kennen over het al of niet dienstige van het daarstellen eener maatschappij in den aard der Nederlandsche handelsmaatschappij, ten einde door middel van den uitvoer de plaatsing der Belgische fabriekvoortbrengselen buiten 's lands te bevorderen. De kamer heeft een voor de onderneming niet zeer gunstig antwoord gegeven. Zij gelooft, dat eene inrigting op denzelfden leest geschoeid als de Nederlandsche handelsmaatschappij, niet overeenstemmende is noeh met de territoriale, noeh met de staatkundige behoeften van België, hetwelk geene koloniën bezit; dat zoodanige groote handels-vereeniging slechts de strekking kan hebben om eene gevaarlijke mededingster van particulieren handel en nijverheid te worden; dat de staat zich dus van alle inmenging in de zaak behoorde te onthouden; dat ons overigens de middelen van uitvoer minder ontbreken dan de mogelijkheid om tot dezelfde prijzen uit te voeren als de in nijverheid meer gevorderde natie.

— Een der meest werkzame papierfabrikanten van Gent, de heer *Diericks*, is op den inval gekomen al de einden van aspersies, van de *tables-d'hôte*, restauratiën en groote huizen der stad voortkomende, op te zamelen. Dagelijks worden twee à drie karladiagen dier dradige spersie einden in den pletmolen gebragt, alwaar zij in de stamprijzels spoedig tot eene pap. vormzeld worden. Deze massa, die niet behoeft gewasschen te worden, komt in de schepkuip en gaat van daar in de machine over, alwaar zij in een bij uitnemendheid wit en zeer stevig papier hervormd wordt, hetwelk niet de helft van het lompen-papier kost!

Binnenlandsche berigten.

's Gravenhage, 13 juni. Men verneemt dat Z. M. onlangs tot ridders der orde van den Nederlandschen

leeuw benoemd heeft, den heer *J. Muller Jan.*, predikant der protestantsche gemeente te Curaçao, en *M. J. Nieuwindt*, roomsch katholiek pastoor te Curaçao.

— Z. M. heeft, bij uitbreiding van het besluit van 4 maart 1834, de stad Gorinchem tevens aangevozen als losplaats voor steenkolen en kolengruis, bij invoer langs de Maas en Schelde, mitsgaders de Zuid-Willemsvaart en het kanaal van Nijzen.

H. K. H. de prinses van Oranje, die morgen, dingsdag, alhier terug verwacht wordt, zal Hoogstderzelver verjaardag, welke op den 17den dezer invalt, in deze residentie vieren.

— Aan een' vriendschappelijken maaltijd, eergisteren door een aantal beoefenaars en voorstanders der schoone kunsten aan de Belgische schilders en bouwkuustenaars *de Keyser, Dijkmans, Somers, Cluysenaers* en *de Hart* aangeboden, welke zich, bij gelegenheid der tentoonstelling, in deze residentie bevonden, is besloten tot het aanwenden van pogingen om, gelijk in België voor *Rubens* geschied is, in Holland voor *Rembrandt* een standbeeld op te rigten. De ruime bijdragen, voor welke dadelijk is ingeteekend, doen verwachten dat, door anderen ondersteund, aan dit plan gevolg zal kunnen worden gegeven.

Vlissingen, 12 juni. Het eskader, ter reede dezer stad, door de aankomst op gisteren van Zr. Ms. stoomboot *Hercia*, luitenant ter zee der 1ste klasse *Courten*, voltallig zijnde, ligt gereed om met den eersten gunstigen wind onder zeil te gaan. — De hoop dat Zr. Ms. fregat *de Rijn*, na volbragten kruistogt herwaarts terug keere, zal, naar men verneemt, verwozenlijkt worden, terwijl de overige schepen, vermoedelijk in het Nieuwe Diep zullen binnenvallen, ten ware van hooger hand welligt gunstige beschikkingen worden genomen, om bij de waarschijnlijke aanstaande plagtige ontblooting van het standbeeld, voor den admiraal *M. A. de Ruiter*, door het tegenwoordig zijn van een gedeelte van Neêrlands zeemagt, den luister van dit nationale feest, niet alleen te verhoogen, maar tevens de herinnering aan die tijden van roem en heldengrootheid, door het vrolijk wapperen der oude zeebanier en het gebulder van het geschut, bij de hulde van het dankbare nageslacht te verlevendigen.

Deventer, 11 juni. Het athenaeum illustre hier ter stede ondergaat een govoelig verlies door het overlijden van den hooggeleerden heer *Jo. Fr. Hoffmann*, med. dr. en professor in de kruid- en scheidkunde, die, den afgelopen nacht, in den ouderdom van slechts 28 jaren, voor eene ziekte van eenige dagen beweek. Door grondige studie en belangrijke buitenlandsche reizen gevormd, boezemde hij, bij zijne komst alhier, de beste verwachtingen voor den bloei dezer wetenschappen in, welke nu, door zijnen vroegtijdigen dood, na zich nog geen jaar met het onderwijs te hebben bezig gehouden, tot smart van allen, die hem kenden en hoogachtten, zijn teleurgesteld. (Deventer)

Mengelwerk.

Het ministerie.

(In het Engelsch van *Young*.)

Geen volk hetwelk op dezelfde hoogte van beschaving staat, is zoo lijdzaam onder zijn bestuurders, zoo vertrouwend in deselve, als het Hollandsche. Gedurende de vereeniging met België het de blinde onderworpenheid der noordelijke provincien hare vertegenwoordigers in de Staten-Generaal zelfs de belangen van den handel offeren aan de wenschen der regering. De gehechtheid en getrouwheid van dat gedeelte der natie gaven haar regtmatige aanspraak op de dankbaarheid, en welwil-

leude bescherming van den regerenden vorst. Werden hare wenschen teleurgesteld, of hare belangen tegenwerkt door de regering of de Staten-Generaal, zoo werd er de schuld van geweten aan den tegenstrevenden geest harer Belgische broeders. Thans zelfs, nu zij zoo smartelijk gewekt zijn uit hunnen optimistischen sluimer — om zich niet alleen geplunderd maar ook bedrogen te zien, — thans zelfs dalden zij dat de hoogste ministeriële functiën aan dezelfde personen vertrouwd blijven.

Er schijnt eene noodlottigheid te kleven aan het bestuur over dit land. De grondwet was vrijzinnig in hare beginselen, maar, uitgezonderd ROCANDORP, verijdelden zij die gesteld waren om haar uit te oefenen, hare welmeenende bedoelingen. Het onpartijdig nageslacht moge de scheiding van België aan deze oorzaak toeschrijven; maar zeer zeker zijn de moeilijkheden van verschillende soort waarin het land thans gewikkeld is, te wijten aan de ministers die de bepalingen der grondwet blootelijk als eene doode letter beschouwden.

De uitvoerende magt heeft eene verandering van maatregelen aangekondigd. Deze verandering van maatregelen wordt gebiedend voorgeschreven door de wijzigingen in de grondwet. Maar dezelfde ministers die de wijziging der grondwet noodzakelijk maakten door huurschennis van haren geest en hare letter, bekleeden hun ambt nog. Zijn zij, wier geheele energie besteed werd aan het overtreden der oorspronkelijke grondwet, waarlijk de geschiktste en doelmattigste personen om volle uitvoering te geven aan de hervormde wet?

De beste bedoelingen aan de nieuw benoemde ministers toegeschreven, wat zal het baten dat ROCHESSYAAU het hoofd der financiën geplaatst is? Wat heeft men er aan, dat SCHIMMELPENNICK aan het hoofd der binnenlandsche zaken staat, zoo lang als politieke tegenstanders, gelijk VAN MAANEN en zijne ambtgenooten, voortdurend invloed oefenen op de besluiten van den vorst? — De minister van justitie is te edel van karakter om een verraderlijk vriend te zijn en te consequent om zich niet als verklaard vijand te gedragen.

Antipathie en tegenwerking moeten de plaats innemen van innige en krachtige samenwerking, die volstrekt wordt vereischt, zal er een omvattend stelsel en nieuwe maatregelen worden ingevoerd. Men schatte den invloed des ministers van justitie niet te min. Hij strekt zich noodwendig uit over allen die iets te hopen of te vreezen hebben van het bekomen of niet bekomen eener winstgevende betrekking. In een land met regtbanken opgepropt, ziet het talrijke slecht betaalde en afhankelijk personeel hem naar de oogen om verdere bevordering. Geef het ministerie van justitie aan LIZAC of een ander verlicht en vrijzinnig regtsgeleerde, en de invloed van den nieuwen minister zal evenredig zijn aan de begunstiging die hij verleenen kan. Al degenen die de audiëntie van VAN MAANEN bezoeken, zullen even ijverig zijn in hunne opwachtingen bij zijn opvolger. Al deze aanhangers van den nieuwen minister zullen zuivere aanwinst zijn voor het nieuwe ministerie en hetzelfde bij alle gelegenheden ondersteunen.

Dit land is zoo ontzagchelijk veel verschuldigd aan den heer VAN MAANEN, dat er geene kosten behoorden te worden gespaard om hem eene overvloedige en eervolle rust te verzekeren:

et cui

Gratia, fama, valetudo contingat abunde,

Et domus et victus, non deficientes crumena?

Een beminneenswaardig prins beklimt den troon, onder de toejuichingen en algemeene genegenheid van zijn volk. De eerste maatregelen zijner regering moedigen eene verwachting van betere tijden aan. Hij toont een opregt voornemen om alle partijen te bevredigen en het besluit om den gang van zijn gouvernement te verbeteren door andere mannen tot het bestuur te roepen. De financiën vereischten onverwijld zorg. Het bedrag van het tekort te constateren, was eene verplichting jegens zijne kroon, en billijkheid jegens de natie. De heer ROCHESSYAAU is benoemd tot minister van financiën.

Men zijde dat de nieuwe minister den post had afgeworpen, tanzij de *algeheele openbaarheid* der financiën veroorloofd werd, — daarbij uitgaande van de overtuiging dat zonder deze concessie zijne pogingen om het land te dienen vruchteloos zouden zijn. Het vertrouwen door deze verzekering gewekt is tot nog toe niet genoegzaam geregvaardigd geworden, ofschoon er bijna een jaar verloop is sedert zijne benoeming. Hij heeft de diepten van den financiëlen afgrond nog niet gepeld; althans, hij heeft nog geene kaart overgelegd, volgens welke het schip van staat in de haven des behouds kan worden gestuurd.

Wat opzigt de handen des ministers gebonden zijn, —

of hij tegen de hem toegestane *openbaarheid* eenige andere verbindtenis heeft aangegaan, die zijne pogingen verlamt, — of er personen moeten worden gespaard en handelingen van blootlegging uitgezonderd zijn — dit zou bezwaarlijk te raden weten.

Daar de aanstelling van ministers een prerogatief is van de kroon, zoo is het te hopen dat er aan ROCHESSYAAU verdere ambtgenooten zullen worden gegeven die den invloed der kroon niet zullen bezigen ter belemmering van de heilzame maatregelen der regering.

P.

De rebel van Hoogstraten.

(Vervolg van n°. 113.)

Daar nu eenmaal het lot geworpen was, lag er eene diepe kloof tusschen den ritmeester en het vaandel, dat hij verlaten had. Het kwam er nu op aan in den opstand te volharden, of zich smadelijk te onderwerpen, om den dood der verraders te ondergaan. THOMAS verkoos het eerste, en werd op krachtadige wijze door den geest der muiterij ondersteund, die het geheele leger was binnengesloepen. Geheele regimenten ijlden naar Hoogstraten, en verzamelden zich onder de roode banier van den moedigen aanvoerder der roode boogschutters. Een aanzienlijk korps bevond zich weldra onder zijne bevelen en de ritmeester moest er op bedacht zijn om het behoorlijk te organiseren. Men koos vier opperhoofden, onder den naam van *Eletto's*, eenen Spanjaard, eenen Italiaan, en twee Vlamingen, van welke laatste THOMAS VILLER de eene was. Deze opperhoofden stelden een reglement tot handhaving der krijgstucht in, namen nieuwe veldteekenen aan, en ontwierpen gezamenlijk hunne krijgspannen.

Het was te voorzien, dat de aartshertog alles beproeven zou, om de oproerlingen weder tot gehoorzaamheid te brengen. Om zich dus van een steunpunt te verzekeren, traden zij in onderhandeling met den prins VAN ORANJE, die zich haastte hun levensmiddelen, ammunitie en geschuut te doen toekomen. Te vergeefs verklaarde de aartshertog hen in zijne proclamatiën voor verraders en buiten de wet; te vergeefs zocht hij zijne eigene troepen door geld te bewegen om tegen hen op te trekken; te vergeefs deed hij de eene oproeping na de andere aan de landlieden, opdat deze de wapenen zouden aangrijpen tegen de kompaniën die zijn gezag niet wilden erkennen. De oproerlingen verwachtten zijne bedreigingen, versterkten zich meer en meer in Hoogstraten, en bevonden zich weldra in staat het geheele leger van MENDOZA het hoofd te kunnen bieden.

Onderwijl was het herfst geworden, en de aartshertog zag zich in staat gesteld, door aanzienlijke versterkingen uit Spanje, Italië en Duitschland, om den graaf VAN BERG met eene afdeeling van zeven duizend man af te zenden, ten einde Hoogstraten te belegeren. De opstandelingen waren slechts drie duizend man sterk. Zij lieten acht honderd man, namelijk zeven honderd voetknechten en honderd ruiters als garnizoen in de vesting; de rest sloot zich aan het Hollandsche leger aan, dat op het punt stond 's Hertogenbosch te belegeren. Den ritmeester VILLER werd het bevel in Hoogstraten opgedragen, waar hij zich voor de aanstaande belegering en waarschijnlijke bestorming voorbereidde.

Sedert hij zijne vanen verlaten had, hadden zijne nieuwe bezigheden eene volslagene omkeering in zijne herinneringen te weeg gebracht, en nog slechts eene gedachte bezielde hem, den wensch namelijk, om eene waardige wraak aan DU TERRAIL en MENDOZA te nemen. Van deze twee bevond zich ongelukkiglijk alleenlijk de eerste onder de belegeraars. Den haat, dien DU TERRAIL sedert den ongelukkigen uitval van het tweegevecht tegen zijnen voormaligen vriend gevoelde, had hem naar de muren van Hoogstraten doen ijlen, voor nog het gros van het leger onder den graaf VAN BERG daar kon aankomen. Begeerig, zich alleen met zijnen vijand te meten, waagde hij eene poging, om op eigen hand de oproerige vesting in te nemen. Hij naderde dezelve onder begunstiging van eenen donkeren nacht, en, geholpen door de weinige waakzaamheid der bezetting, die zulk eenen plotselingen en vermetelen aanval niet verwachtte, gelukte het hem, met eenigen der zijnen de muren te beklimmen. Maar er werd weldra alarm geslagen; het garnizoen greep naar de wapenen en overmeesterde de aanvallers, die gevangen werden genomen. Toen de bevelhebber in zijn kwartier was teruggekeerd, en, zich overtuigd hebbende dat alle gevaar geweken was, zijnen met Spaansch bloed geverwen degen afveegde, zeide zijn luitenant tot hem:

— Ritmeester! DU TERRAIL, onze gevangene, wenscht bij u te worden toegelaten.

— THOMAS bedacht zich een oogenblik en zeide toen: — Hij heeft eenen geneesheer noodig; mijn degen bewijst dit. Zend hem iemand, die zijne wonden kan onderzoeken, en zeg hem, dat ik slechts met de wapenen in de hand tegenover hem kan staan.

De luitenant verwijderde zich, en de ritmeester ging in zijne kamer op en neer. Daar hij nu den man die zijne magt had, gevoelde hij medelijden met hem, en met dit medelijden ontwaakte al de grootmoedigheid van zijn karakter. Hij schaamde zich bij de gedachte het lot van eenen man in handen te hebben, dien hij op het slagveld of in eenen eerlijken strijd zonder aarzelen het zwaard in de borst zou hebben gestooten. Zijn gevoel dreef hem aan, hem vrij te laten. Maar de door de *eletto's* vastgestelde krijgsgeregelen veroorloofden hem niet eenen gevangenen vijand zonder losgeld vrij te laten. Hij trad dus met DU TERRAIL in onderhandeling, en het losgeld werd op twaalf duizend livres bepaald.

— De helft daarvan betaal ik zelf, liet THOMAS zijnen vijand aanzeggen.

Intusschen sloeg het leger van den graaf VAN BERG zijne tenten om Hoogstraten op, en DU TERRAIL, die meende dat de vesting na een beleg van weinige dagen zou vallen, gaf zich geene moeite meer, de aan zijn losgeld nog ontbrekende zesduizend livres bij een te brengen. Nauwelijks had de Spaansche generaal de eerste verschaningen laten opwerpen, of hij liet de belegerden opeischen, om zich vrijwillig over te geven, liever dan daartoe gedwongen te worden. THOMAS zond den parlementair terug, na de opeischung in vier stukken te hebben gescheurd, en zeide hem:

— Meld aan dengehe die u zendt, dat hij deze stukken papier in alle vier winden kan verstrooijen, want wij hebben besloten ons tot op den laatsten man achter onze muren te verdedigen.

Het geheele garnizoen stemde met dit antwoord van hunnen bevelhebber in; want woede en haat brandden in aller harten. Deze haat en woede namen nog meer toe, toen den volgenden dag twee spionnen, die de ritmeester op kondschap had uitgezonden, gevangen genomen en in het gezicht der vesting opgehangen werden.

— Dood! dood aan alle gevangenen, die wij in onze magt hebben! schreeuwden de soldaten voor de woning van THOMAS.

— Gij hebt gelijk, mijne vrienden, sprak hun de bevelhebber toe. Wij moeten weerwraak nemen. Voor de twee, die zij hebben opgehangen, moeten twee van onze gevangenen het leven verliezen. Brengt de gevangenen hier.

Alle gevangenen werden op het groote plein der citadel gebracht, en nadat, op bevel des ritmeesters, eene trommel in het midden geplaatst was, die tot tafel zou dienen, werd hun bevolen om hun leven te dobbelen. Het verschrikkelijke spel begon terstond. Het getal dat ieder wierp werd met vreeselijk gretige blikken beschouwd. De beker ging van hand tot hand, en ieder speler nam hem sidderend aan, om hem sidderend zijnen buurman toe te reiken. Toen eindelijk allen geworpen hadden werd de lijst der gevallen nummers aan den ritmeester overhandigd. Zijn voorhoofd fronsde zich, toen hij het noodlottige papier iuzag, want de eerste van de beide namen, die het lot ten dood had bestemd was — DU TERRAIL.

THOMAS liet terstond het garnizoen bijeenkomen, en maakte het met de namen der beide ter dood bestemde offers bekend.

— Goed? laat hen terstond ophangen! riepen de soldaten, en klopten daarbij in de handen.

— Een oogenblik! viel de ritmeester in. Gij hebt te kiezen of de ritmeester DU TERRAIL moet worden gehangen, dan of hij u de twaalfduizend livres losgeld betalen zal, waaromtrekt ik met hem een overeenkomen. Gij zijt achthonderd man sterk, gij hangt dus ieder vijftien livres aan den galg. Vindt gij dat goed? Zegt uwe meening rond uit.

— Vijftien livres! riep een der soldaten; en allen zetteden groote oogen, en bedachten hij zich zelve, dat vijftien livres toch ook wat beteekenden.

— Kommandant, zeide een ander soldaat, zou men voor den ritmeester DU TERRAIL niet eenen anderen der bandieten in de plaats kunnen stellen, zoodat wij ons vijftien livres krijgen, en er toch twee gevangen worden.

— Het spel is op eene eerlijke wijze toegegaan, antwoordde THOMAS; gij kunt nu geenen van hen, die zich vrijgespeeld hebben tot plaatsvervanger nemen.

— Dan moeten wij den ritmeester maar in het leven laten, mits hij ons het losgeld betale, zeide de soldaat. Hij wendde zich tot zijne kameraden en vroeg: Hoe denkt gij er over?

— Dat is ook onze meening, riepen allen.
— Dan zal ik er voor zorgen dat het losgeld betaald wordt, zeide de kommandant, en verwijderde zich, nadat hij eenen betoekenenden blik op de TERRAIL had geworpen. In zijne kamer teruggekeerd, nam THOMAS eenen lade een kistje, dat al zijne bespaarde pennin- gen bevatte, ten bedrage van vijftienduizend vier hon- dert livres. Hij nam daarvan de noodige som voor het losgeld, en reed dit aan den Franschman, door eenen vertrouwden luitenant. De gevangene ontving het geld met de volgende regels:

— Hiervorens de twaalfduizend livres, die tot uw los- geld moeten dienen, en u van eenen smadelijken dood zullen bevrijden. Gij kunt ze mij teruggeven, wanneer gij wilt, ik maak er geen gewigt aan. Groet van mij den graaf van BERG en zeg hem dat het garnizoen van Hoogstraten nooit achterwege zal blijven, om eenen schand door eenen anderen te vergelden.

— O! die dwaas! riep de TERRAIL uit, nadat hij het briefje gelezen had. Zich toen tot den luitenant wen- dende, zeide hij op bijtenden toon: zeg aan uwen heer, dat ik hem oepsich; om die twaalfduizend livres bij mij terug te komen halen, zodra hij ze nodig heeft.

— Dat zal geschieden, zeide THOMAS, toen zijn luitenant hem deze woorden overbragt. Laat nu den schelm vrij.

De gevangene werd buiten de wallen van het fort ge- bragt, en zijn losgeld onder de soldaten van het garni- zoen verdeeld.

De graaf van BERG had de belegering naar alle regelen der kunst begonnen. Reeds waren de bresbat- terijen opgeworpen, en tien stukken geschut spuwden dood en verderf in de vesting. Toen hij haar drie dagen lang beschoten had, zonder tot zijn doel te geraken, liet hij de belegerden op nieuw ter overgave oepsichen. Maar THOMAS VILLER zond den parlementair terug son- der hem gehoor te geven. De batterijen begonnen nu op nieuw hun werk, en de loopgraven werden tot bijna aan de grachten der vesting voortgezet.

— De vesting is zoo goed als ons, zeide de TERRAIL, die met al den ijver van eenen overzoenlijken haat de belegeringswerken bestuurde.

Maar eensklaps verspreidde zich in het leger van den graaf van BERG de tijding dat prins MAURITS VAN BASSAU in aantocht was, om met tien duizend Hollanders de belegerden te hulp te komen. Terstond werden alle tenten opgeruimd, de verschansingen verlaten, en het leger trok, met achterlating van bijna alle kanonnen, naar Antwerpen terug.

Den volgenden morgen verscheen werkelijk het Hol- landsche leger onder de muren der vesting, en de va- nen der zeven vereenigde gewesten werden op de torens van Hoogstraten geplant.

Prins MAURITS, de roemrijke opvolger van den Zwij- ger, was er zelf tegenwoordig, en de opstandelingen ont- vingen hem met eene aan razernij greuzende geestdrift.

THOMAS liet de poorten openen, en ging den doorlich- tigen veldheer te gemoet.

— Prins, zeide hij; de vesting is de uwe, hier zijne hare beide sleutels. Met deze woorden legde hij den overwinnaar van Nieuwpoort zijnen degen en den sleutel der citadel voor de voeten.

— De eene geef ik u terug, antwoordde MAURITS, en reikte hem den degen weder toe; onder beding nog- tans, voegde hij er bij, dat gij hem ten dienste der vrijheid zult gebruiken.

— En tot mijne eigene dienst, — voegde de komman- dant erachter bij, — want ik heb nog groote dingen te verrigten.

— Op den aartsheerog zult gij gewroken worden, vervolgde de prins.

— En voor de TERRAIL zal ik zelf zorgen, mompelde THOMAS bij zich zelve, terwijl hij den degen weder aangordde.

Weinige dagen na de aankomst van prins MAURITS in Hoogstraten, ontstond er eene buitengewone beweging in de vesting. De trompetten gaven het sein tot opzit- ten; de tamboers trokken door de straten en sloegen den marsch; wagens werden bepakt, en geschut aangespan- nen. De kommandant THOMAS had namelijk bevel be- komen, met zijnen troep uit te rukken, om de stad Grave aan de Maas te bezetten. De wallen van Hoog- straten boden geenszins zulk een gunstig steunpunt aan voor de krijgsplannen, welke de Hollanders tegen Bra- land wilden ondernemen, dat men zulk eenen dapperen krijgsman, als het hoofd der opstandelingen, werkeloos binnen dezelve zou laten. De prins wees hem dus de citadel van Grave tot standplaats aan, die, vlak aan de Maas gelegen, een geschikt punt aanhield om van uit die stad doelmatige afweelingen te maken, terwijl het gros

van het leger in Vlaanderen oorloogde, en zich daar nestelde. Uit Grave kon men zeer gemakkelijk aan de eene zijde tot aan den Rijn, en aan de andere zijde langs de Maas tot in het gebied van Namen dringen. Deze krijgsgroten konden aan niemand beter worden op- gedragen, dan aan de gevreesde krijgers van den ritmeester THOMAS, die van zijnen haat deze taak met des te meer ge- noegen op zich nam, daar hem hierdoor gelegenheid werd gegeven de TERRAIL te ontmoeten, wiens kwartieren tusschen de Maas en den Rijn waren gelegen, en die in last had de strooptogten der Hollanders te verhin- deren.

Toen het korps van THOMAS VILLER verzameld was, en alle voorbereidselen tot den togt gereed waren, wer- den alle klokken der stad geluid, om den moedigen aanvoerder vaarwel te zeggen. Hij-zelf reed aan de spits zijner soldaten tot aan de poort, waar hem de prins, door zijnen generaal staf omringd, opwachte, allen prachtig in hunne strijdharnassen gedost, en de schitterende degens in den vuist. Op eenen wenk van den prins daalden al die degens voor den ritmeester neder, wien MAURITS de hand drukte, met de woorden:

— Tot wederziens, mijne dapperen; deze hand reik ik u allen toe.

— En al mijne soldaten beantwoorden door mij dien handdruk, want voortaan zijn wij in dood en leven verbonden, hernam THOMAS.

Terwijl de bevelhebbers dus afscheid namen, trokken de regimenten der opstandelingen onder eenen luiden jubelkreet hun voorbij. Vijf honderd ruiters trokken vooraan; toen volgden vijftien honderd voetknechten, in wier midden zich de wagens en het geschut bevon- den. Vijfhonderd ruiters sloten den trein, wier helmen en harnassen in de zon blonken, en wier sabels als bliksemstralen in hunne handen schitterden.

Toen allen voorbij getrokken waren, zeide MAURITS den ritmeester nogmaals vaarwel.

Het kleine leger sloeg den weg naar Grave in, onder het klinken der trompetten en het roeren der trommels, die op de wallen door de Hollandsche trommels en trom- petten beantwoord werden.

In zijn nieuwe garnizoen aangekomen liet de Eletto zij- nen soldaten naauwlijks tijd om uit te rusten. Hij was begeerig Erkelens te overvallen, waar de TERRAIL zijn kwartier opgeslagen, en allen bust, dien hij tusschen Maas en Rijn gemaakt had, verzameld had.

Zonder toeven vormde hij eenen kotoone, welke hij tegen Erkelens wilde aanvoeren. De Hollandsche Staten-Ge- neraal leverden hem voor de kosten van dezen togt tien- duizend gulden, en beloofden eene gelijke som als het den opstandelingen gelukte, de vesting te bemagtigen.

— Gij zult ze hebben, was het antwoord van den Eletto der Brabanders.

THOMAS verliet met zijne schaar de wallen van Grave. Zij bestond uit duizend man voetvolk en vijfhonderd ruiters, benevens vier stukken geschut. De voorberei- dingen tot den togt had men niet zoo geheim kunnen houden, of er was toch iets van uitgelekt. Slechts het doel van denzelfden had men niet kunnen uitvorschen. De bisschop van Luik sidderde, want hij meende, dat de inval zijn gebied zou gelden. Hij zoud afgevaardigden aan den ritmeester, om hem een vergelijk voor te slaan. Maar THOMAS zond hen terug, hun verzekerende dat zij niets te vreezen hadden.

Intusschen trok hij het vorstendom binnen langs de Maas, schijnbaar met het doel om deze over te trek- ken. Het lange verblijf van den Eletto in deze streken, had hem met alle waadbare plaatsen van de rivier bekend gemaakt. Hij wist dat er eene tusschen Thorn en Roer- mond was. Daar besloot hij op den rechter oever der rivier over te gaan, en wendde zich dus derwaarts.

Toen hij de waadbare plaats bereikt had stelde hij zijne troepen in goede orde: liet iederen ruiters eene voetknecht bij zich op het paard nemen, en beval den overtocht. Eerst moest slechts de helft der manschap overtrekken om op den anderen oever post te vatten, en de kanonnen af te wachten. Toen de ruiters niet zonder moeite den anderen oever van de rivier bereikt hadden, kwam de beurt aan de artillerie, die in gepreste booten werd overgezet; daarop volgde de achter- hoede, en na verloop van een uur was de geheele schaar op den rechter Maasoever. Zij verlangde dadelijk verder gevoerd te worden, want het was er om te doen, om zoo spoedig mogelijk Erkelens te bereiken, waar de partijgangers grooten buit hoopen te vinden.

THOMAS zelf scheen echter zulk een grooten haat niet te hebben. Hij sloeg aan de nabijheid van Maastricht: hij dacht aan het oord waar het geluk hem het eerst had toegelagchen. Zonder haast te slaan op den haast zijner soldaten, beval hij gedurende den nacht tusschen

Maastricht, Linne en Montfort te bivakkeren, voor reden gevende, dat de paarden door den langen marsch te vermoeid waren. In ieder ander geval zou hij zich niet door den nacht of de vermoedheid der paarden heb- ben laten weerhouden; nu sloeg hij er acht op om zijne eigene plannen niet te voeren.

De nacht was geheel gevallen, toen de ritmeester zich naar de afgelegene landhoeve op weg begaf, die nog voor korten tijd in zoo vele bekoorlijke en schitterende illusiën gehuld lag, toen ANNA de tooveres was, die aan de nederige woning den tooverglans van een paleis me- dedeelde. ANNA was nu niet meer daar, en toch ge- voelde de ritmeester zich door eene geheime aantrekkings- kracht, zoo als zij somwijlen aan het graf eigen is, daarheen getrokken. Dat huis was immers het graf zijner laatste droomen, van zijne laatste hoop!

Hoe meer hij de pachthoeve naderde, hoe sneller de slagen van zijn hart werden. Rondom hem heerschte de diepste stilte; men zou gedacht hebben, dat de eenzaam- heid van het graf het geheele oord overdekte, zoo niet het flikkeren van eene lamp de aanwezigheid van een levend schepsel getuigd had. THOMAS opende de tuindeur en ging naar het huis, zonder dat zich de hand liet hoor- ren. Hij klepte aan de deur; een knecht opende.

— Groote God! zijt gij het, heer ritmeester? vroeg deze met eene onheil voorspellende verbazing.

— Ja, ik ben het, antwoordde THOMAS.

— Treed binnen, mijnheer, maar verwonder u niet dat hier alles zoo zeer veranderd is.

— Een jaar is genoegzaam, om vele dingen, en ook vele menschen te veranderen, hernam de ritmeester.

De knecht had den zin dezer woorden te goed be- grepen, dan dat hij de gedachten van den krijgsman niet geheel zou hebben geraden. Zonder een woord te verliezen, bragt hij hem in de kamer, waar in eene oude leuningstoel ANNA's vader bij den haard zat, en werktuigelijk de kogeltjes van eenen rozenkrans door de vingers liet glijden. Even als reeds alle voorwerpen in de kamer een treurig, verlaten en eenzaam schouw- spel opleverden, zoo scheen de grijsaard zelf als een nachtspeuk van het verledene; eene vale bleekheid lag over zijn vermagerd gelaat en zijn gerimpeld voorhoofd. Zijne haren waren geheel wit geworden, alsof een on- geluksdroom hem in een nachtelijk uur in de afgronden der hel verplaatst en de verschrikkingen der onderwe- reld vertoond had. Zijne dorre, matte handen sidder- den, zijne oogen waren met blindheid geslagen.

Toen de ritmeester in de kamer trad, bemerkte hij dat alles met ééne blik, en hij stelde zich levendig alle bijzonderheden van het noodlottig drama voor den geest, dat de levensbaan van den grijsaard zoo zeer bespoedigd had.

— Wie is daar? vroeg ANNA's vader aan den knecht, toen de deur geopend werd en de zware tred van eenen vreemdeling zijns ooren trof.

— Een oud vriend, meester.

— Het is de ritmeester THOMAS VILLER, riep de blinde grijsaard. Ik heb hem aan zijne schreden herkend.

— Gij hebt goed gehoord, sprak de ritmeester met dofste stem, en vatte de hand des grijsaards met beide handen.

Eene pijnlijke stilte heerschte, en het hart van den krijgsman sloeg hevig als een vrouwenhart tegen het ijzeren pantser. Ofschoon geen van beiden een woord sprak, verstonden zij elkander toch, en ieder van hen las deelnemend wat er in het hart des anderen omging. De vader noemde den naam zijner dochter niet, en THOMAS waagde het niet naar het lot van ANNA te vra- gen, want hij vreesde smartelijke wonden des harten weder open te rijten. Hij bepaalde zich daarbij zijne blikken door de kamer te laten gaan. Niets was ver- anderd. Al het huisraad stond op zijne oude plaats. Midden in de kamer de eikenhouten tafel, de stoelen daarom heen, de schoorsteen met zijnen grooten, voor- uitspruigenden rand, het kleine Christusbeeld aan den muur, het steenen vijwatersbekken, dat door zijn pracht bij al die eenvoudigheid afstak. Hij bevond zich op de oude plaats, en ieder voorwerp maakte bit- tere herinneringen bij hem op, want er ontbrak een bemind wezen, dat voortheen al die dingen bezield had.

Diepe smart vervalde den hooft van THOMAS. De vreeselijke krijgsman, die nooit voor eenig gevaar gesidderd had, die duizendmalen den dood over- schrokken had onder de oogen gezien, gevoelde vrees voor de tooverbeelden van het verledene, gevoelde vrees voor zich zelve.

— Vaarwel, vader, zeide hij tot den grijsaard, wiens gemoedsbeweging zich in zijn gelaat afspiegelde, en zich in het beven zijner handen vertoonde, die steeds sneller

de kogeljes van den rozenkrans over het koord lieten glijden, alsof hij door zijn gebed de hartverscheurende gedachten wilde versmoren, die zijn gemoed vervulden.

— Vaarwel, zeide de grijsaard zacht, en vervolgde toen zijn gebed, tot dat hij hoorde, dat de ritmeester de kamer verliet en de deur achter zich sloot.

Toen THOMAS buiten was gekomen, stond hij stil om adem te scheppen, want hij meende dat hij gestikt zou hebben als hij de kamer niet verlaten had. Toen hij de frische nachtlucht zijn voorhoofd voelde bekoelen, kwam zijn gemoed weder tot rust, en zijn hart klopte minder snel. Maar toch had zich die inwendige storm niet geheel geleegd. Al ware ook de stilte die om hem heerschte, en die slechts door het gezang van den nachtegaal werd afgebroken, geschikt geweest om zijne aandoeningen te bedaren, dan was toch zijne smart door het bezoek in dat treurige huis zoo levendig opgewekt, dat het hem eene behoefte was zich zoo spoedig mogelijk van hetzelfde te verwijderen. Hij begaf zich dus zijlins naar de plaats, waar zijne soldaten hun bivak hadden opgeslagen.

Toen den volgenden morgen de eerste stralen der zon het bosch van Wladorp verlichtten, vervolgden de rebellen hunnen marsch. Zij trokken over de Roer, naar Virgelen, en rukten, de wallen van Wassemberg regts latende liggen, op Erkelens aan. De ritmeester reed vooraan, somber en zijn paard werktuigelijk besturende, alsof hij in een diep gepeins was verzonken. Niemand zijner gezellen kende de oorzaak dezer stemming, en allen schreven het aan het overdenken van zijn plan van aanval op de vesting toe.

Om zijnen marsch beter geheim te houden, en den vijand te misleiden, had THOMAS, sedert hij de Maas was overgetrokken, zijnen soldaten Spaansche krijgsdragt laten aannemen, en de vaandels van MEXDOZA laten ontrollen. De troep trok langzaam voorwaarts om geen argwaan op te wekken, en het vermoeden te geven alsof men eene verrassing bedoelde. Tegen den middag werd de tot nog toe heldere hemel bewolkt, en dreigde eenen storm juist toen men Virgelen bereikt had. THOMAS was in het begin besluiteloos, of hij verder voortrukken of het uitbreken van den storm in Virgelen zou afwachten. Maar het verlangen zijner troepen om zoo spoedig mogelijk Erkelens te bereiken, bewoog hem voort te rukken. De rebellen trokken zwijsend voorwaarts, terwijl bliksemstralen door de wolken schoten, en de donder zich ratelend deed hooren. Intusschen scheen het onweder, door eenen hevigen westewind gedreven, voor hen uit te vlyngen, en toen zij des avonds in de nabijheid van Erkelens aankwamen, zagen zij den bliksem op de torens en daken der stad terugkaatsen, alsof er een hevige brand woedde. De regen viel in stroomen neder; hier en daar zag men in een huis der stad eene lamp schemeren, waarbij ongetwijfeld een burger door gebeden de aan den hemel dreigende gevaren meende te kunnen bezweren.

(Vervolg hierna.)

Advertentien.

††† Ten gevolge van overlijden, zal in het
††† Logement het Zuijshoofd, te Arnhem,
††† op Donderdag den 1sten Julij 1841, bij in-
zet, en Donderdag den 15den Julij daaraangvolgende,
bij toeslag, telkens des avonds ten zeven ure, ten
overstaan van den Notaris Mr. W. H. TAAIJ, in
het openbaar worden verkocht:

Een hecht en sterk WINKELHUIS, staande op eenen zeer voordeeligen stand op den Grooten Oord, te Arnhem, Wijk C. N°. 73, waarin meer dan dertig jaren eene welbeklante BAKKERIJ aanwezig is, en sedert het zeer onlangs voorgevallen overlijden van de laatste eigenaren, de schulden van STAA wordt voortgezet, dadelijk te aanvaarden en dagelijks te zien.

Meerdere inlichtingen zijn te bevragen ten kantore van bovengenoemden Notaris.

H. MEIJ METTEN-BRINCK, Notaris te Barneveld, Provincie Gelderland, zal aldaar, op Woensdag den 14den Julij 1841, des voormiddags om elf uur, in het Logement de Bonte Koe, ter plaatse veilen, om veertien dagen daarna, zijnde Woensdag den 28sten van dezelfde maand Julij, ter gelijke ure, in het Logement de Roskam, bij afslag en miffing, te verkoopen:

De volgende, allen onder en nabij Barneveld, aan den weg van Bnersfoort, Scherpenzeel en Renswoude, aan en bij elkanderen gelagene

Onroerende Goederen,

te weten:

1. Het onroerende LANDGOED, den Briellard,

2. Het BOEREN-ERF, de Kleine Briellard, met deszelfs logeabel HEERENHUIS, bevattende onderscheidene BENEDEND- en BOVENKAMERS, EETZAAL, DOMESTIEKEN-VERTREKKEN, ZOLDERS, KEUKEN, KELDERS en verdere Gerieflijkheden; voorts ruime STALLINGEN voor Paarden en Koebeesten, KOETSHUIS met annex WASCHHUIS en MANGELKAMER, TUINMANSWONING, BERGLOOTS, verder Gelimmerde en DUIVENTIL; wijders MOES- en TUINGRONDEN met gemetselde DRUIVEN- en PERSIJKENKASTENBROEIJERIJ, BOOMGAARD, met exquise Vruchtboomen; WEIDE- en BOUWLANDEN, lommerrijke en uitgestrekte WANDLINGEN en BOSCHGRONDEN, met eene overgrootte menigte opgaande EIKEN-, BEUKEN-, IJPEN- en DENNEN-BOOMEN en AKKERMAALSHOUT beplant, alles op de nieuwste en aangenaamste wijze aangelegd, met LOOPEND WATER doorsneden en in zijn geheel omringd door Water- en Viscrjke GRACHTEN, en in alles groot 40 Bunders

3. Het ERVE, de Watermolen, bestaande in eenen WATER-KOREN- en eenen ROSMOLEN met bijgelegd HUIS, SCHUUR, KORENBERG en verder getimmerde, en 7½ Bunders BOUW-, DRIEST-, WEI- en HOULANDEN, BOSCH- en VELDRONDEN.

4. De Massa van de voorschreven drie perceelen.

Alles breeder bij gedrukte en aangeplakte Bijlatten omschreven en vermeld.

Met uitzondering van het Heerenhuis cum annexis, op het Landgoed den Briellard, hetwelk alleenlijk Woensdag en Zaterdag, van des middags 12 ure tot des namiddags 4 ure, van elke week voor den Verkoopdag, te bezigtigen is, en waartoe men, ter verkrijging van toegang, zich vooraf moet aanmelden bij de tegenwoordige bewoonster en Huurser tot 1 Mei 1842, Mevrouw de Douairière van den Heer Mr. J. M. KEMPER, zijn alle de voorschreven Perceelen dagelijks te zien op aanwijzing van JAN STEVENSEN VAN DER BRINK, Arbeider, wonende in de Engelsche Stad, nabij des Briellard.

De konditien en voorwaarden van Verkoop, als mede de Papieren en Bewijzen van Eigendom zullen acht dagen voor den Inzaat ter lezingen inzage liggen ten kantore van den voornoemden Notaris H. MEIJ METTEN-BRINCK te Barneveld, n°. 170, alwaar, zoo mede bij den Heer Mr. G. W. BARON VAN ZUYLEN VAN NIEVELD, Burgemeester te Barneveld, op den Huize Schafelaar, en bij den heer A. A. H. SWEIJS, Makelaar te Amsterdam, nadere informatien en onderrigt omtrent alles te bekomen is. — (Brieven Franco.)

Faillissement.

Alle bekende en onbekende schuldeijers in het Faillissement van AUGUST ALEXANDER NICLOU, Koopman wonende te Arnhem, de bevoorregte en de pand of hypotheek hebbende daaronder begrepen, worden, krachtens bevelschrift van den Heer Regter-Commissaris in voornoemd Faillissement van den veertienden Junij 1841, opgeroepen, om in persoon of bij behoorlijk gemachtigde, te komen bijwonen de bijeenkomst, ten einde over te gaan tot de verificatie der schuldvorderingen, bepaald op Woensdag den zevenden Julij achtiënhoeder eep en veertig, des namiddags ten een ure, in een der zalen van het Paleis van Justitie te Arnhem.

††† Men verlangt te gesehiedt af Septem-
††† ber op het vrolijkste gedeelte der stad Arn-
hem, ONGEMEUBILEERDE KAMERS, liefst alleen eene VOOR- en ACHTERKAMER, voor eenen Heer en eene Dame zonder Kinderen. — Adres bij den Boekverkooper J. AZ. DOIJER.

††† De ondergeteekende heeft de eer de Dames
††† te berigten, heden ontvangen te hebben een
nieuw Assortiment DAMES KLEEDEREN, SHAWLS, MANTILLES, en meerdere NOUVEAUTÉS; — uit hoofde het ver gevorderde seizoen zullen alle deze Artikelen zeer billijk worden uitverkocht.

J. BENJAMINS.

ALOM VERZONDEN.

Door G. B. VAN GOOR, Boekhandelaar en Boekdrukker te Gouda.

I. Over HEIDENDOM en HEIDENSCHÉ SCHOLEN in NEDERLAND, door NATHANAEL PYRRHO f 0,40

II. Handleiding tot de Kennis van de bestaande bepalingen op het Lager Schoolwezen. a f 0,90

III. Verzameling van Stukken, betreffende de regeling van het Lager Schoolwezen, sedert den jare 1801 a f 0,80

IV. Dr. MAYO & MISS MAYO. Praktische Aanmerkingen over het Onderwijs aan kleine Kinderen, ten gebruik van Scholen en Huisgezinnen a f 0,80

NB. Voornoemde Boekhandelaar vraagt ten spoedigste een BINDER, van onbesproken gedrag; tevens is hij hem gelegenheid tot plaatsing van een fatsoenlijk JONG MENSCH, ter opleiding in den Boekhandel, Boekdrukkerij, enz. Brieven franco.

* * Door J. F. THIEME, te Nijmegen, is gedrukt en alom verzonden:

EEN NIEUW BOEK

door

C. H. CLEMENS.

17 vel druks in groot 8vo., op velin papier met Sterndruk-titel, a f 2,75.

De heer C. H. CLEMENS, zegt van hetzelfde, dat het waarschijnlijk het laatste werk zijn zal, dat van hem te wachten is, daar zijne verminderde lichaamskrachten hem dusdanige bezigheid zullen blijven verbieden. Z. Ed. noemt dit werk: een dwaas en toch wijs, een luimig en nogtans een ernstig Boek, en hoopt dat zijne lezers na de lectuur zullen zeggen, dat het ook een nuttig Boek is.

* * G. VAN ELDIK THIEME, Boekhandelaar te Arnhem, heeft uitgegeven en alom verkrijgbaar gesteld:

DE VELUWE,

Eene Wandeling van O. G. HELDRING en R. H. GRAADT JONKERS f 1,65.

Bij de meesten, die jaarlijks Arnhem's en Nijmegen's omstreken komen bezoeken, is de Veluwe weinig, en dan nog wel eens ongunstig bekend. Zij is evenwel rijk aan natuurschoonheden en geschiedkundige herinneringen, en niemand zal het zich beklagen, ook dat gedeelte van het schoone Gelderland bezocht te hebben. Het boekje, hetwelk hier het publiek wordt aangeboden, zal den reizigers zeker geen onwelkome gids zijn.

Marktprizen.

NIJMEGEN, 14 Juni 1841.

Tarwe ruime heden tot verhoogde prijzen met drift op. Hooglandsche f 9,25 a f 9,75, goede Cleef-sche en Inlandsche f 8,25 a f 8,75, afwijkende en Betuwache f 7,75 a f 8,25 naar deugd; Rogge ging daarentegen traag af van f 5,10 a f 5,60; Gerst zonder handel; Boekweit in een open f 5,40 a f 5,60; Haver zeer veel ter Markt, en niet dan tot verlaagde prijzen begeerd, van f 2,70 a f 2,25 slepende afgegaan.

Waterhoogte te Arnhem.

Den 15 Juni 2 El 4 Palm 7 Duim; gew. 17 Duim; gov. 0 D.

Prijs-Courant der Effecten.

MAANDAG 14 JUNI.	Laagste koers.	Hoogste koers.	Koers ten 1/2 n.
NEDERL., Werk. Schuld a 2½ pCt.	51½	51½	51½
Dito Dito . . . 5	99½	99½	99½
Uitgestelde Schuld . . .			
Kansbiljetten f	24½	24½	24½
Amortisatie-Syndicaat, a 4½ pCt.	90½	90½	90½
Dito Dito . . . 3½	73½		
Handelmaatschappij . . . 4½	162½	163	162½
Nieuwe Dto . . . 4½			
Nieuwe Dito 1837 . . . 4½			
Oostindische Leeping . . . 5	97½	97½	97½
Spoorweg Haarlem . . .			
Aand. Rijn-Spoorweg . . . 4½	94½	94½	
FRANKR. Inschrjv. G. B. . . 3			
SPANJE. Leening Ardoins . . 5	21½	21½	21½
Dito onbep. stuk. . . 5			
Passive			
Deferred			
Fransche Uitgestelde . . .	54		
PORTUGAL. Oblig. te Lond. . . 3			
RUSL. H. & C. 1798, 1816 . . 5	104½		
Dito 1828, 1829 . . . 5	104½		
Dito 1831, 1833 . . . 5	97½		
Oblig. bij Hope . . . 4	87½		
Oblig. te Londen . . . 5			
Dito te Hamburg . . . 5	102½	102½	
Inschrjving in Assign. . . 6			
Certific. van dito . . . 6			
POLSK. Aandeel. a fl 300 . . f			
Dito a fl 500 . . .			
OOSTR. Aand. a fl, 100 . . f			
Dito a fl 250			
Metalliek 5	105½	105½	
Dito 3			
Dito 2½			
BRAZILIE. Dito dito . . . 5	72½		

Te Arnhem, bij C. A. THIEME, Boekdrukker.